

— Слушай, Коца, — се обърна Калоянъ къмъ водителя на куманската конница — ти и Манастиръ, заедно съ единъ малъкъ отредъ отъ вашитѣ, ще нападнете латинитѣ. Отъ начало ще почне да ги дразните съ разни хитрици, които знаете. Ако успѣете да ги накарате да излѣзнатъ отъ окопа си въ битка, тогава ще се присторите на изплашени и ще почнете да бѣгате къмъ блатата на Тѣжа. Тамъ азъ ще ви чакамъ съ пешеходцитѣ, стрелцитѣ, прашницитѣ и останалата конница. Разбрахте нали?

Като тъменъ облакъ се спусна куманската конница къмъ окопа на латинитѣ. Дивитѣ имъ викове, дрѣзкото имъ хвърляне на стрели раздразниха рицаритѣ, частъ отъ тѣхъ излѣзоха отъ закритията си и съ яростенъ устремъ се спуснаха къмъ дребнитѣ мургави чужденци. Напраздно императорътъ викаше следъ тѣхъ, да не се поддаватъ на тѣзи хитрувания. Рицаритѣ се увлѣкоха следъ лекокритлата куманска конница и я подгониха на откритото поле.

Съ затаенъ дѣхъ Калоянъ следи задъ една скала. Ето вече приближаватъ хълмиститѣ възвишения, задъ които се криеше войводата Тодоръ, съ храбритѣ си стотници. Но защо сега завиха къмъ Арда? Нищо. Все едно. Калоянъ дига рогъ къмъ устнитѣ си. Това е условния знакъ.

Още единъ мигъ... Но какво става тамъ? Какво е това?

Тежко въоръженитѣ коне на фрѣзитѣ почватъ да забавятъ бѣга си, рицаритѣ разреждатъ редицитѣ, нѣкои бързо се връщатъ обратно. Съ свѣткавична бързина куманитѣ обръщатъ конетѣ си и се спусчатъ върху уморенитѣ латини. Хвърлятъ се върху тѣхъ съ облакъ отъ стрели, слизатъ отъ конетѣ си, дигатъ пелки и копия. Заграждатъ падналитѣ коне, доубиватъ съ ножове раненитѣ кръстоносци, на нѣкои отниматъ орѣжието, други пленяватъ. Но голѣма частъ отъ латинитѣ успѣватъ да избѣгатъ.

Съ страшно проклетие Калоянъ захвърля рога на земята. Дали втори пътъ рицаритѣ ще се уловятъ въ тази примка? Да ги нападне съ открити сили не смѣе. Не могатъ неговитѣ бедно защитени войскари да се мѣрятъ съ тежко облѣченитѣ въ чиликъ рицари. А отъ Константиновградъ